

til Side, for han kan ikke vente uden i Nødstilfælde at blive hjulpet med Saasæd. Ved Nødstilfælde tænker jeg paa, at Saasæden kan gaa tabt ved Ildebrand. Det er klart, at i saa Tilfælde maa den paagældende Mand hjælpes til Saasæd.

En anden ret væsentlig Ting, som ved Behandling i Udvalget er blevet ændret, og som jeg synes, man maa udtale Tilfredshed over er blevet ændret, er den, at Grænsebestemmelsen, de 40,000 Kr., er strøget. Det var lidt svært at se det retfærdige i, at hvad enten en Mand havde 40,000 Kr.s Jordværdi eller 140,000 Kr.s eller 240,000 Kr.s, havde han kun Lov til at tilbageholde 160 Tdr. eller, som det nu lyder paa, 180 Tønder. Det vigtigste af alt er selvfølgelig at sørge for, at Menneskene faar de nødvendige Levnedsmidler, men det kan desværre ikke undgaas, at med den daarlige Høst, vi staar overfor, vil dette Hensyn bevirke, at en stor Del af vore værdifulde Kreaturbesætninger bliver væsentlig forringet. Det er en Byrde, som Landbruget paadrager sig, og det er en Byrde, som jeg haaber, at andre Erhverv vil kunne forstaa ikke er, og i Fremtiden muligvis ikke bliver, let at bære. Der ligger et uhyre Arbejde i den igennem Menneskealdrer planmæssigt forfulgte Fremskaffelse af de udmærkede Besætninger i ensidig Retning, som vi har i Øjeblikket, og det kan ikke undgaas, at disse Besætninger bliver forringet, at Dyr, meget værdifulde for Fremtidens Kvægavl, maa lade Livet paa Grund af de Forhold, vi lever under. Og jeg synes, det er vigtigt, at det betones, at Landbruget her bringer et stort Offer, men at Landbruget saa til Gengæld har Krav paa hos de andre Stænder at møde Forstaaelse af, at det er et stort Offer, at her har Landbruget virkelig vist sig at være det, som det tidt har sagt, at det er, men som der fra anden Side er udtalt Tvivl om: Landets bærende Erhverv. Ved denne Lejlighed har Landbruget faaet Lov til at vise, at det er det bærende Erhverv, og det skulde glæde mig, om det i Fremtiden skulde kunne gaa op for den almindelige Bevidsthed, at særlig, naar det kniber haardt, er Landbruget det bærende Erhverv, og at det ikke viger tilbage for ogsaa at ville være det.

Emil Petersen: Det forekommer mig, at de fleste Ændringsforslag, som Udvalget har stillet til dette Lovforslag, er Forbedringer. Der er dog to Ændringsforslag, som ikke forekommer mig at være Forbedringer, og det er de to Ændrings-

forslag, som jeg formoder er foranledigede af det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet (Sporon-Fiedler), nemlig Ændringsforslagene Nr. 3 og 4. Meningen med Ændringsforslagene, kan jeg meget godt se, er den, som udtrykkes i det ærede Medlems Særbetænkning, at fremkalde en Kvalitetsbetaling. Det er for saa vidt en hæderfuld Bestræbelse ud fra det ærede Medlems Synsmaade at ville have, at Saasæd af bedre Kvalitet skal faa højere Betaling end Saasæd af ringere Kvalitet, men i dette Tilfælde deler jeg ikke det ærede Medlems Synsmaade. Jeg tror, at saadanne Bestemmelser vil række noget længere, end det ærede Medlem har været opmærksom paa, da han stillede Ændringsforslagene Nr. 3 og 4. Det ærede Medlem er vistnok gaaet ud fra den Forudsætning, at nogle Landmænd ikke vilde være tilstrækkeligt interesserede i at høste deres Sæd i den bedst mulige Tilstand. Jeg forudsætter nu det modsatte, for det er altid i enhver Agerbrugers Interesse at faa høstet sin Sæd i den bedst mulige Tilstand, selv om han skal afgive en Del af den, dertil behøver man ikke at stille nogen Opfordring. Men een Landmand kan faa høstet sin Sæd i tør og en anden i vaad Tilstand uden egen Skyld. Det kan endog ske for Folk, der bor Side om Side i samme By, at den enes Korn modnes før den andens, den ene har maaske saaet før den anden, og begge har ment at saa paa den mest belejlige Tid. Naar saa den ene høster, kan det være, at Vejret falder heldigt ud, det er Tørvej og Solskin, saa at han faar sin Sæd høstet i god Tilstand, og at naar den anden høster, er det Regn, der kan vedvare saa længe, at Korntet kan tage Skade. Der fremkommer ogsaa en Ulighed ved det Forhold, at Høsten i de forskellige Egne af Landet falder paa forskellige Tider. Paa Øerne, og navnlig jo længere Syd paa vi kommer i vort Land, er der tidligere Høst end i Nordjylland, ja for Resten i hele Jylland. Nu kan det meget godt ske, at den, der høster først, kan faa høstet sin Sæd i bedst Tilstand, men det omvendte kan ogsaa være Tilfældet. Derfor tror jeg, at man ikke umiddelbart kan betragte disse to Ændringsforslag som Forbedringer. De er dog ikke af den Art, at jeg mener, at man for deres Skyld skal arbejde paa at faa indført Ændringer i det, der vel nu bliver vedtaget.

Der er en anden Ændring, som jeg ganske vist maa betragte som en Forbedring — det er Ændringsforslag under